

Senioren

Nr. 1 - 2012 - 23. årgang

Sundvolden Hotel er et av landets eldste hoteller og er med i kjeden av "De historiske hoteller". Her har reisende kommet og gått i mer enn 350 år. Her skal seniorstevnet være i sommer.

Se programmet side 3 og 11.

Historien om Gud

Av Kjell Elvejord

Hallo, igjen, kjære venne ! Så er vi kommet godt i gang i det nye året 2012. I denne artikkelen har jeg lyst til å fokusere på Gud!

Historien om Gud er et stort og vidtfavnende emne - med evighetsbetydning for deg og meg. Når du snakker med andre mennesker, kristne og ikke-kristne, oppdager du at vi har mye felles, men også at det er en del som er annerledes hos deg og meg som adventister. Er det viktig å ha et riktig gudsbilde? Ingen har sett Gud, sier Bibelen, Men vi kan se Gud på andre måter. Det er vår forestillingsevne, ved troen, som skaper dette bildet. Philip Yancey sier det slik i boken sin, "Den Gud du ikke ser": "En kvinne som hadde gjennomgått en skremmende brystoperasjon, talte om sine bekymringer. "Jeg kan ikke la være å bekymre meg. Jeg bekymrer meg over kreften. Jeg bekymrer meg for at mine barn skal gå seg vill. Jeg vet at bekymringer ikke hjelper, men jeg gjør det likevel. Likevel har jeg en grunnleggende tillit til Gud. Selv om det kan virke narraktig, har jeg i dypet en tro på at Gud har kontrollen. Noen kaller det en krykke, jeg kaller det min tro. For en krøpling er det tross alt noe som er verre enn en krykke - ingen krykke."

Karen Armstrong har skrevet boken "Historien om Gud". Det er et stort verk! Der tar hun for seg historien om Gud i de tre store verdensreligionene, Jødedommen, Islam og Kristendommen. Hun forteller om hvordan hun i barndommen måtte lære utenat fra katekismen: "Hva er Gud?" "Gud er den høyeste ånd. Han alene eksisterer i og for seg og er uendelig i alle fullkommenheter." For et barn var ikke dette lett å forstå. Jeg kjenner meg veldig godt igjen. Jeg måtte også lære utenat fra katekismen noe lignende. Jeg må innrømme at jeg ikke skjønner mye av dette som voksen, men jeg tror det likevel. Paulus prøver så godt han kan å forklare det for hebreerne, Hebr. 1, 1 - 4. "Mange ganger og på mange måter har Gud talt til fedrene gjennom profetene. Men nå, i disse siste dager,

har han talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Gud innsatt som arving over alle ting, for ved ham skapte han verden. Han er utstrålingen av Guds herlighet og bildet av hans vesen, og bærer alt ved sitt mektige ord. Da han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye. Slik ble han mye større enn englene, for det navnet han har fått i arv, er så mye større enn deres."

"En av grunnene til at religion forekommer irrelevant i dag, er at mange av oss ikke lenger har noen følelse av å være omgitt av det usette. Vår vitenskapelige kultur lærer oss å samle vår oppmerksomhet om den fysiske og materielle verden framfor oss. En av konsekvensene er imidlertid at vi på det nærmeste har utradert sansen for det åndelige, eller det hellige - som en gang var en avgjørende del av vår opplevelse av verden." Dette sier Karen Armstrong i boka si.

I året 742 f.Kr. fikk et medlem av den jødiske kongefamilien et syn av Jahve i Tempelet, som kong Salomo hadde oppført i Jerusalem. Det var en foruroligende tid for Israels folk.. Plutselig syntes han at han fikk se Jahve selv sitte på sin trone i Himmelen rett over Tempelet. Tempelet var en kopi på jorda av Det Himmelske Tempel. De som fulgte Jahve ropte til hverandre i en vekselsang: "Kaddosj, kaddosj, kaddosj, er Herren Sebaot. All jorden er full av hans herlighet." Når vi i dag bruker ordet "hellig", pleier vi å mene en tilstand av moralsk fullkommenhet. Det hebraiske ordet "kaddosj", derimot, hadde intet med moral som sådan å gjøre. Det betyr "annethet", en radikal atskilthet. Jahves tilsynekomst på Sinai-fjellet hadde understreket den umåtelige avgrunnen som plutselig hadde åpnet seg mellom mennesket og den guddommelige verden. Nå roper serafene: "Jahve er annerledes! annerledes! annerlede !

Heldigvis har Jesus vist oss, i sitt Ord og ved sitt liv, hvordan Gud er. Da blir alt mye enklere å forstå. Det gjør Kristendommen enestående blant

Seniorforeningens vårtreff 2012.

Seniorforeningen inviterer alle over 60 til et interessant og givende samvær.

Vi møtes i Advent kirken, Ulsrud, søndag den 22. april kl. 11.00.

Gjestetalere blir pastor Børge Schantz fra Danmark og

pastor Odd Henrik Olsen fra Fredrikstad.

Det blir også andre programposter,

og en god middag, som er tilberedt og servert av Matteson Skolen.

Disse sammenkomstene har stor betydning for oss. Hjertelig velkommen!

Påmelding til Tor Lisle, telefon 22 75 57 56.

Seniorforeningens høsttreff 2012

Hjertelig velkommen søndag 9. september i Adventkirken Fredrikstad.

Vi begynner også denne gangen kl. 11.00.

Sett denne dagen av til et nytt givende samvær.

Program blir kunngjort senere.

Seniorforeningens sommerstevne 24. - 29. juli 2012

Stevnet blir i år på Sundvollen Hotell, ca. 35 km n.v. for Oslo,
noen få km. fra Tyrifjord Videregående Skole.

Dette er et stort, pent og kjent hotell. Deler av stedet er i godt bevart eldre stil.

Årets hovedtaler er pastor Jan Paulsen, tidligere generalkonferansens formann.

Ellers blir det et rikholdig program som blir kunngjort senere

Stevneavgift for hele stevnet er kr. 3.700, pr. pers. alt inklusive.

Påmelding snarest til Tor Lisle tlf nr. 22 75 57 56.

Påmeldingen er først sikret når et depositum på kr. 500

er innbetalt til konto 3000.26.41867 innen 1. april. 2012

De resterende kr. 3.200 må være innbetalt innen 1. juni 2012

Sikre deg plass. Mange ønsker å komme.

Buss, TIMEekspressen nr. 4, går fra Oslo rutebilstasjon

kl. 10.40, 11.40, 12.40, 13.40, 14.40, 15.00, 15.40,

og videre ut over kvelden. Bussen bruker 1 time og 11 min. fra Oslo.

verdensreligionene - "For så høyt har Gud elsket verden at han gav", Joh. 3, 16 og 17. Dernest har Gud gitt ethvert Guds barn et oppdrag - forsoningens tjeneste - som Paulus kaller det.

Det er så lett å ta hverdagens aktiviteter og skikker med seg inn i det hellige - sabbatsdagen i Guds hus, hvis vi ikke er årvåkne og "feier for vår egen dør først av alt." Dette kan gjelde ting som hvordan vi oppfører oss, hva vi samtaler om i Guds nærvær - respekten og ærefrykten for at Gud

møter med sitt folk. "Den kristne har en stor fordel framfor andre", sa C.S. Lewis, "ikke ved å være mer fallen enn dem, eller mindre dømt til å leve i en fallen verden, men ved å vite at han er et fallent menneske i en fallen verden." Når du er i Guds nærvær - i hans hus - må du bare innrømme dette. Dette blir en styrke for meg og ikke en svakhet En slik erkjennelse er også mitt utgangspunkt på min ferd i retning av det å kjenne Gud, bedre og bedre.

TROEN SOM TAR GREP O

Rolf H. Kvinge

Det er sagt at kristen tro er en helhjertet reaksjon hos en med tillit til en frelsende Gud. Hverken kunnskap eller følelser er det førende aspektet i kristendommen. For kristentro har ikke kommet ut av menneskets tankegang, resonnements evner eller menneskets initiativ. Det kristne budskapet er et nådens budskap der Gud griper inn og forandrer livstanken til mennesket. Påvirket av Den Hellige Ånd er det troen som på et gitt tidspunkt spirer frem og griper fatt. Det var dette som skjedde med Peter nær Cæsarea Filippi da Jesus stilte spørsmålet: "Hvem sier folk at Menneskesønnen er? Da svarte Peter for seg selv på dette viset: "Du er Messias, den levende Guds Sønn". Og med den erklæringen ga Jesus en uforbeholden uttalelse: "Salig er du Simon, sønn av Jona. For dette har ikke kjøtt og blod åpenbart deg, men min Far i himmelen." Matt 16, 17.18.

Mange ganger gjennom årene som predikant har jeg opplevd å se hvordan troen tar grep og leder mennesket til et standpunkt for Jesus. For prisen for himmelen er Jesus. Veien til himmelen går gjennom troen på Guds lam, som bærer verdens synd.

Tankene går tilbake til Sandnes i midten av sekstiårene. Vi hadde virksomhet i Sandnes, leide lokaler i Folkets hus og hadde en spennende forsamling. Menigheten i Sandnes, en ganske ung menighet på det tidspunktet, hadde i god tid før møteserien skulle begynne, vært i virksomhet med å spre løpesedler og oppsøke tidligere venner og bekjente, for å oppmuntre dem til å komme til møteserien. Ikke bare i selve byen, men også utover landdistriktet prøvde enkelte søsken å innby folk til møteserien.

Noen tok imot innbydelsen og kom. Slik som damen jeg har i fokus med denne artikkelen. Selv om jeg har møtt mange mennesker ved de mange møteserier jeg har fått lov å arrangere, er det noen

mennesker som har pekt seg litt ut og som man aldri glemmer. Det er jo en gang slik under et møte at den som står på talerstolen og utlegger et emne, har god mulighet til å følge med reaksjonene i forsamlingen. Ansiktsuttrykkene og kroppsspråket bærer ofte et vitnesbyrd med seg. Forsamlingen denne høsten var lett blandet av eldre og yngre. Allerede ved et av de første møtene merket jeg meg en noe eldre dame. Hun virket vel, ved sin påkledning, kanskje noe eldre enn hun var i virkeligheten. Jeg antok at hun kom fra landdistriktet utenfor selve Sandnes.

Det var ved et møte et stykke ut i serien at damen i den mørke kåpen og den mørke hatten tydelig virket påvirket av Ordet. Det var nesten som hun slukte det jeg prøvde å si. Like før møteserien begynte var det en trossøster ute på Jæren, Karen Nordland, som hadde oppmuntret denne damen til å gå på møteserien. De var i familie med hverandre. Hun hadde sagt det slik: Jeg er ikke så flink til å forklare hva jeg tror på, men finn veien til Folkets Hus, så vil du få rede på hvorfor jeg ble adventist."

Den noe mørkkledde eldre damen hadde fulgt dette rådet. Hennes navn var Oline Seldal. Før Oline møtte adventbudskapet, var hun mer eller mindre et nominelt statskirke-medlem. Hun var kjent med det vanlige kirkemønsteret i Seldalen der hun bodde. Av og til fant hun veien til kirken, men den ga henne svært lite. Oline hadde uten tvil et åndelig behov, men fant ikke ut av tingene. Kanskje var det noe i det Karen på Jæren hadde sagt. Gå og hør selv!

Og slik kom Oline til møtene i Folkets Hus. Møteserien hadde mange emner og hun ville ha alt med seg. Her var det mye å lære som hun aldri tidligere hadde tenkt på. Mannen hennes var ikke så begeistret for Olines møtebesøk, men nå tok fruene i huset selv kommandoen.

G BEFESTER EN PERSON

Alle som kom til disse møtene fikk låne en Bibel, og fulgte de møteserien til ende, fikk de Bibelen til odell og eie. Oline brukte Bibelen flittig, og under et av møtene var det plutselig som om noe skjedde. Hun fortalte selv etterpå "nå skinte lyset for meg. Profetiene, som hadde virket litt kompliserte, ble plutselig enkle og forståelige."

Nå skal vi ikke stikke under stolen det faktum at den kristne tro er fundamentert på historiske fakta. Kjernen i den kristne historien er Jesus som kom til vår jord, levde blant mennesker, gikk lidelsens vei til Golgata, døde på et kors og oppstod fra de døde på den tredje dag. Det finnes en tydelig historisk linje fra syndens innkomst på vår jord til alle tings gjenopprettelse. Men bare en kunnskap om disse fakta er ikke nok. Apostelen Paulus skriver: "Ta vare på den vakre skatten som er betrodd deg, ved Den hellige ånd som bor i oss" (2 Tim 1,13.14) Dette indre vitne, Den hellige ånd, må få tenne gnisten. Oline Seldal, kvinnen i mørk kåpe og mørk hatt, så plutselig de historiske fakta med troens øye. Troen tok grep.

Med andre ord er det ikke nok bare å lære de historiske kjensgjerningene å kjenne. Mennesket må få oppdage at Gud med sin Ånd er drivkraften i de historiske begivenhetene. Som med apostelen Peter opplevelse, var det ikke "kjøtt og blod som ga Peter innsikt, men Gud selv". Bare når vi selv lærer Jesus å kjenne, at han døde for oss, at han er i stand til å frelse oss fra all synd og at hans kjærlighet er ny over oss hver dag, vil troen gripe denne sannheten med begjær. Det skjedde nettopp med Oline. Hun blomstret opp i sin nye tro. Tro er menneskets ja til Guds ja. Og Oline kunne ikke vente til hun skulle gå i pakt med Jesus. Nå hadde hun nemlig oppdaget hvem Jesus var.

Før dåp og innlemming i Adventmenigheten måtte Oline også skrives ut av Statskirken. Jeg spurte Oline om vi bare skulle sende kirken hen-

nes et brev for så å få bekreftelse for at hun var utmeldt. Nei, det ville ikke Oline være med på. "Jeg vil snakke med presten og fortelle hva jeg har opplevd". Og det ble en lang samtale og presten fikk antagelig mye å tenke på. Han prøvde på mange vis å holde Oline i statskirken, men argumentene hans var ikke gode nok. Og så blir Oline, når hun forteller meg om samtalen de to hadde hatt, nesten litt lattermild. For presten sier så til Oline: "Ja men kjære Oline hvem skal da begrave deg når du dør?". Så svarte Oline på målet sitt: "Det ska nok han Kvingje klare å ta vare på". Noen dager før sin dåp, ringte hun til Karen Nordland og sa: "Kommende sabbat ska eg døypast i Adventkirken i Stavanger. Da må du komme."

Oline opplevde en ny fødsel. Bibelens ord fikk innpass etter som troen ga henne forsikringen om frelse i Kristus. Oline møtte mye motstand og vanskeligheter både i hjemmet og blant annen familie. Men hun ble en trofast adventist til sin døende dag.

Etterlysning

Vi har gjennomgått arkivet vårt over tidligere nr. av "Aktiv Pensjonisttid", og finner at det mangler noen nr. for å ha et komplett arkiv.

Det gjelder følgende numre:
5-1990, 4-1990, 2-1990, 1-1991, 2-1991,
6-1991, 4-2000, 3-2001, 2-2003, 1-2004,
4-2007, 4-2009, 3-2009 og 1-2011.

Dersom du har et av nevnte nr. og kunne tenke deg å gi et til arkivet, så send bladet til Richard Vagn Jensen, Glimmerveien 3, 3340 Åmot.

Det gjør ingenting om vi får flere av samme nr. i arkivet.

Ny kjærlighet i honnørbanen?

Av Ida Stanleysdottir og Johann Thorvaldsson

I vinduet står det en gylden ramme med et bilde av en vakker, ung jente på 14 år. Jeg ser ofte på det bildet på grunn av noen minner jeg aldri glemmer. Bak bildet ser jeg det kjempestore Ingolfsfjall forankret i bakgrunnen. Det var her Ingolfur Arnarson fra Dalsfjord i Norge slo seg ned en stund etter året 874 da han kom til Island. Den første vinteren var han ved Ingolfshøfði, lenger mot øst, men så begynte han å søke etter tronsøylene sine. Han hadde lovet gudene å slå seg ned der hvor de drev på land, da han kastet dem overbord ute på Atlanterhavet. Trellene hans fant dem tre år senere i en bukt som fikk navnet Reykjavik. Den første delen av ordet står for røyk eller damp som kom fra de varme kildene som nå oppvarmer hele hovedstaden.

Skjønnheten og dette fjellet rister dypt i min hukommelse fordi sommeren 1948 reiste vi to sammen bak på en melkebil langs med dette fjellet. Vi hadde vært på et ungdoms/menighetsstevne sammen med norske gjester, Leif Nilsen (kasserer i Østnorsk distrikt) og familie. På veien mot Selfoss snakket Ida og jeg om navnene på gårdene vi kjørte forbi og jeg kunne ikke dy meg for å si noe om de enestående, smakfulle klær hun hadde på seg. På et eller annet vis virket de på meg som hun ikke var en helt vanlig jente.

-De har min mor sydd til meg, fortalte hun med stolthet mens jeg beundret hennes naturlige vesen og de ærlige øynene. Jeg skjønnte at hennes mor

var enke og klarte dagen og veien for seg selv, fem døtre og en sønn. Jeg hadde sett henne og beundret den måten denne mor viste omsorg og kjærlighet mot sine barn.

-Hvis du virkelig likte meg den gangen, hvorfor tok du ikke noe initiativ til at vi kunne fortsette forbindelsen? er et spørsmål hun stilte meg med et smil 58 år senere. -Tenk du hvor greitt vi kunne hatt det sammen gjennom livet, føyde hun til.

Det var flere grunner. Vi var så unge, 14 og 15 år, og vi var begge på vei ut i den store verden. Jeg skulle til Onsrud i Norge og hun til Hultafors i Sverige. Dessuten var hun både så uskyldig, så ærlig og så spesiell, som ingen annen jente jeg hadde snakket med før. Hun var av det slaget en bare kunne ta seriøst, og det var vi for unge til da. Ida var da på vei hjem til mamma på Vestmannaøyene, men jeg skulle til sysselmannen på Selfoss for å få pass til reisen. 58 år senere skulle vi to bo sammen nettopp ved Selfoss, men det var så mye annet som først ville skje.

Da Ida dro til Hultafors hadde hun lovet å bli der et helt år. Det kan være vanskelig for en jente på 15 år å være så lenge langt borte fra Mamma, ikke minst når de to store søstrene ikke var der lenger. Det var meningen de skulle værne om sin lillesøster. Men når kjærlighet og forlovelse tar overhånd er det ikke mye annet som kan styre tid og sted. Slik har livet vært for mange av oss i våre unge dager. Da året var slutt fikk Ida vite at nå var det en islandsk båt i Gøteborg på vei hjem. Fyllt med glede og forventning om snart å være hjemme tok hun tåget dit, sammen med storesøster Perla, som var kommet en tur tilbake. Da de kom til Gøteborg fikk de vite at alle plassene på båten var opptatt. Selv vertinnen hadde overlatt sin køye til en annen dame for selv å bruke et annet krypinn i lugaren. Tilfeldigvis var vertinnen fra Vest-

Ifølge Landnámabok var nordmenn de første bosetterne på øya i år 874 e.kr, da Ingolf Arnarsson slo seg ned der. Bildet viser gamle bygninger på et utendørs museum.

mannaøyene, og da hun så Idas skuffelse bød hun henne kypinnet sitt på turen hjem. Hun ville selv sove på en benk i spisesalen. Hun skulle likevel opp så tidlig om morgenen at hun kunne rydde benken før noen kom for å spise frokost. Slikt må kalles nestekjærlighet. Hun var som en kjær søster.

Da jeg etter et par år på Onsrud var en tur hjemme på Island var jeg innom Smari, den beste barnomsvennen min. Han holdt da på med å snekre.

-Hva lager du? ville jeg vite.

-Jeg må ha en seng klar til min veninne som kommer på besøk, svarte han.

-Jeg visste ikke du hadde noen veninne. Hvem er hun?

-Hun heter Ida. Svaret var som et sjokk for meg, men likevel ble jeg så fornøyd på hans vegne. Han var beste vennen min, og det var en fryd at han skulle få en slik kjæreste og ektefelle. Jeg hadde ennå ikke sett det jeg ville av verden, og jeg ville også lære mer for å bli en skikket arbeider i Guds vingård.

Snart skulle siste året mitt på Onsrud begynne. Min far synes jeg hadde brukt tid nok på skole og så ingen grunn til at jeg skulle dra dit igjen. Heller gjøre noe nyttig enn å bruke så mye tid på å henge over bøkene. Men en utdannelse er mye mer enn bøkene. Man lærer mye av å bli kjent med de andre elevene. Nå var jeg i avgangsklassen sammen med folk som Harry Havstein, som gjorde sitt til å holde yngstemann under disiplin, Anny Utaker, Haldis Sivertsen, Hjørdis Nordeng, Magnus Martinsen, men han sluttet. Martin

Gundersen var reist til Afrika sammen med Erling Olsen, men så kom Martin Steinsvåg inn i stedet. Hvis det er noen jeg ikke kommer på i øyeblikket så skyldes det sikkert at den yngste forsøker å innhente de andre med tap av hukommelse. Men så var det også alle de andre kameratene. Rolf Kvinge, Johannes Søreide, Arne Reistad, Tor Jensen, Torkild Tjeransen, Leif Jakobsen, Karl Fredin, Rolf Rishaug, Åge Nordvåg, og mange flere, og så alle jentene. Jeg måtte komme tilbake for å se mine venner igjen. Og nettopp da fikk jeg opplyst at nå hadde ett av de islandske flyene, som ellers fløy til København, fått tillatelse til å lande på militærbasen Gardermoen. Jeg fikk et sete på det flyet, tok bussen til Jessheim og derfra drosje hjem til Onsrud. Flere gamle venner vinket til meg da vi kjørte opp gjennom den gamle alléen. Dessverre var redaktøren, Øivind Gjertsen, dratt over dammen for å smake på de sure druene i Michigan. Hans fravær var et savn, fordi vi hadde vært så mye sammen de siste to årene. Men nå er jeg kommet inn på helt andre salmer.

Det var Idas ønske å bli sykesøster, men nå hadde hun fått barn og jobbet som stuepike på det lokale sykehuset. Etter hvert ble sykepleieutdannelsen et universitetsstudium og sykepleierne kom mer og mer på avstand fra pasientene på grunn av deres kontorarbeid og jobben med å styre avdelingene. Da fikk Ida opplyst at det var åpnet en skole som gjennomgikk det samme pensumet som sykepleieskolene tidligere hadde brukt. I en moden alder klarte Ida den skolen med glans på tre år sammen med jobben, enda med

førstepremie i ett av fagene. Hun har ennå premiegaven som hun fikk fra den danske ambassaden på Island. Som en ekstra premie ga familien henne en tur til Norge sammen med den yngste sønnen, Birgir. min kone Irmgard og jeg, var da i Norge. Fordi Ida hadde "overtatt" bestevennen min, Smari, da jeg reiste hjemmefra, hadde vi så mye å snakke om. Men vi måtte ta hensyn til de andre på stedet, så det ble svært lite vi kunne snakke sammen. Vi ble enige om at det måtte vente til neste gang vi møttes. Men neste gang, og neste gang igjen, ble det liten anledning til å høre mer om tiden som var gått.

Så kom Ida på besøk til oss i Danmark sammen med sin storesøster Greta. Det var så koselig at de begge kunne besøke oss. Jeg skulle nettopp en tur til pleiehjemmet i Fakse for å ha andakt, og søstrene ble med for å hilse på min mor, som de kjente så godt fra før. Da var mor 97 år og hadde ikke langt igjen. Hun gjenkjente Ida med en gang, som hun hadde hatt en del med å gjøre de første årene av Idas ekteskap og hennes samvær med sin nye svigermor, spesielt fordi jeg var reist tilbake til Onsrud og de var nærmeste naboer langt ute på landet og langt fra andre naboer. Da Ida nå besøkte mor var hun selv blitt enke. Mor så på hene med ordene:

-Smari er død.

Det ble vel de siste ordene jeg hørte fra min mors lepper.

På hjemveien ble jeg vitne til hvordan det kan være å ha en storesøster og en lillesøster. Både Ida og jeg følte at nå, da min mor hadde vekket noen følelser i vår bevissthet om savnet av hennes ektefelle og min venn, var det som om vi gjerne ville føre den samtalen videre, som ble avbrutt noen år tidligere. En storesøster er så glad i sin lillesøster at hun vil skåne henne mest mulig, så hver gang Ida eller jeg forsøkte å bringe emnet på bane, brukte hun sitt modne kjennskap til livet til å føre samtalen inn i en annen retning. Snart var vi hjemme hos oss hvor Irmgard ventet med en fantastisk middag til oss alle og flere gjester som var kommet. Som vertinnegave hadde Ida tatt med seg noen enestående elektroniske bilder av Islands natur. Men vi fikk heller ikke nå noen anledning til å snakke videre.

Det ble ikke før våren 2003 jeg kom en tur til Island at jeg så Ida igjen, og vi hadde anledning til å snakke sammen. Ida gjorde det klart for meg, at

hun tok først og fremst imot meg som Smaris gamle venn, og gjorde akkurat det han ville gjort hvis jeg var kommet på besøk. Slik var det Smari tok imot familie og venner når de kom på besøk fra Norge. Han elsket den islandske naturen, og ville så gjerne dele den med andre. Ida og jeg satt i en hvit Skoda, og mens vi snakket om de ting som hadde ligget oss på hjerte gjennom de siste 15 årene, var vi kommet på de traktene hvor Smari hadde kjørt med Irmgard og meg 49 år tidligere på vår bryllupsreise. Gården Holar lå mellom Gullfoss og Geysir, to av Islands største turistattraksjoner, men nå hadde kommunen overtatt eiendommen som sommerbeite for sauene i området, så nå var det bare gress tilbake der vi hadde bodd, altså både Smari og hele hans familie og jeg og mine foreldre. Mens jeg var på Onsrud var Ida også kommet dit. En slik flekk langt ute i ødemarken kan ha stor betydning for en så lenge en lever. Jeg tok mobilen opp av lommen og ringte hjem til Irmgard i Danmark for at hun kunne være sammen med oss ved denne opplevelsen. Irmgard gledet seg sammen med oss og ringte med en gang til Greta i Norge for at hun også skulle ha del i fornøyelsen. Først nå klarte Ida og jeg å gjennomføre den samtalen som begynte 15 år tidligere. Det gamle vennskapet var styrket med god samvittighet til alle sider. Irmgard var da allerede operert for brystkreft, men jeg var sikker på hun ville bli frisk igjen og leve i mange år.

Det gikk ikke slik. Selv om Irmgard ble bedre hver gang hun fikk en helt spesiell behandling og det begynte å vokse nye celler der kreften hadde vært, så gjorde nye omstendigheter at hun ikke klarte det lenger. Da stod jeg helt alene med en sorg som ingen annen forstod, som ikke selv har opplevd tapet av en ektefelle. Jeg brukte de mest dramatiske metodene til å pløye meg gjennom sorgen og savnet. Med vilje dro jeg til de stedene hvor Irmgard og jeg hadde gått, syklet eller kjørt de siste månedene vi var sammen. Det var stier og veier ved strand, mark og skog i Bergen og i Østfold, hvor jeg kunne være helt alene uten at andre så mitt utseende. Slik kom jeg fortere igjennom sorgen.

Syv uker senere kom jeg inn på et sted hvor flere mennesker var til stede og hvor jeg ofte hadde vært sammen med Irmgard. Pludselig hørte jeg en stemme kalle på meg:

-Johann, jeg kan skaffe deg en ny kone.

Bildet viser Gullfoss. Gården Holar lå mellom Gullfoss og Geysir, to av Islands største turistattraksjoner, men nå hadde kommunen overtatt eiendommen som sommerbeite for sauene i området, så nå var det bare gress tilbake der vi hadde bodd, altså både Smari og hele hans familie, og jeg og mine foreldre.

Det hørtes så urealistisk fordi det var gått så kort tid. Jeg burde ikke la tankene gå i den retning fordi jeg, etter manges mening, ikke hadde lidd lenge nok av sorg til å søke trøst hos en annen kvinne. Nej, det var da utenkelig og jeg måtte søke hjelp i denne vanskelige situasjonen. Først ville jeg få vite hvem det kunne være denne damen hadde i tanke. Min nye rådgiver satt der ved siden av en annen kvinne.

-Hun, Greta her, har en søster på Island.

Så Greta hadde fortalt henne. Riktignok var Ida min venn, og nettopp derfor hadde jeg med vilje unngått å tenke på henne fordi jeg mente det var for tidlig. Men hvorfor skulle man egentlig forlange at den som har mistet sin ektefelle og går og sørger i ensomheten, skal gå og vente så og så lenge? Eller skulle jeg ikke bare være tålmodig? Greta hadde lovet da jeg ble alene at hun ville være som en storesøster også for meg, så jeg skulle bare gjøre som hun sa. Slik er det å ha en storesøster! Nå måtte hun hjelpe meg ut av denne vanskeligheten.

-Greta, nå må du hjelpe meg. Du må forby meg å ta kontakt med din søster. Si til meg at jeg ikke

skal ta kontakt med Ida nå.

Greta tenkte seg om en god stund, Så kom svaret:

-Nei, Johann, det kan jeg ikke forby deg. Jeg mener du skal ta kontakt med Ida.

-Mener du virkelig det?

-Ja, det gjør jeg, lød svaret.

Slik er det å ha en "søster" med følelser og sunn fornuft. Jeg hadde unngått å ha noen forbinnelse med Ida fordi jeg visste at jeg burde klare meg alene for å unngå kritikk. Så kom startskuddet, som jeg ikke klarte å stå imot. Nesten i samme stund kjørte jeg gjennom skogen så fort min Opel Omega kunne klare grusveien i sikkerhet. I laptoppen ute på gården lå de elektroniske telegrammene Irmgard og jeg hadde fått fra Ida de siste 4-5 årene. Med hver e-post var det et bilde af Islands enestående natur. Jeg valgte et fra Landmannalaugar, et av disse turistattraksjonene på fjellet med en varm elv, hvor man kan bade. Jeg fortalte at dette var et sted, som jeg ennå ikke hadde besøkt, men nå ville jeg så gjerne komme dit.

I sitt svar fortalte Ida at sønnen, Heidar, hadde

En av de berømte geysirs på Island

en bil som kunne klare turen i fjellet, og at han ville kjøre en tur med meg dit. Så ville Ida vite om hun kunne bli med på turen? Mer skulle det ikke til for å sette fart i kredsløpet. Fordi Ida hadde selv mistet sin ektefelle, som var barndomsvennen min, og nettopp på grunn av dette barndomsvennskapet var det ingen som forsto hverandre så fullstendig som vi to.

Men hvordan ville andre se på dette? Det er mange som har vært i en lignende situasjon. Det store problemet er at alle andre vet mye bedre enn du selv hvordan problemet skal løses. Den kjente islandske TV stjernen, Elva Osk Olafsdottir fra Vestmannaøyene, som også har vært i dansk og engelsk TV, fikk disse problemene da hennes mann og far til deres to barn fikk apopleksi, som førte til døden. Hun hadde tidligere møtt harde ord fra folk da hennes familie måtte flykte fra vulkanutbruddet i 1973. Andre barn i hennes nye skole var stygge mot henne fordi de mente hun var kommet i deres skole for å ta noe fra dem. Noe som minnet henne om dette møtte hun fra folk i forbindelse med mannens sykdom og død. De

fleste kunne ikke forstå hennes situasjon, forteller hun. "Ingen kunne si hvor lang tid det skulle gå, men alle ville styre og bestemme. Mange er opp-tatt av den offentlige mening og sladder," sa hun til bladet NYTT LIV. (Islandsk, nr. 9, 2009)

I min vanskelige stilling snakket jeg med en god venn, som også hadde mistet sin første kone på grunn av brystkreft. Han fortalte hvordan omstendighetene hadde tvunget ham til å vente et helt år med å gifte seg igjen, selvom han hadde funnet en som ville dele hans gleder og sorger. Dette var en opplevelse, som han ikke ønsket noen annen skulle ha, fordi ventetiden var fryktelig. Det er nettopp i sorgen en har bruk for trøst, og det er ingen andre nidkjære venner eller pårørende som forstår det. De har alle sin egen familie å støtte seg til, mens du har ingen, uansett at de sier at de er glad i deg og bare vil ditt beste. Noe av dette synes å være en levning fra den folketroen at din tidligere ektefellen sitter oppe i himlen og følger med i alt du gjør. De mener det kan bli en stor sorg i himlen hvis du finner en annen for tidlig. Dette burde ikke være noe problem for dem som forstår Bibelens glade budskap om livet og døden.

Brylluppet sto i Adventkirken på Selfoss, dit vi hadde reist sammen langs Ingolfsfjellet 58 år tidligere. Det var en gammel venn, Jon Hjørleifur Jonsson, som viet oss, selv om han også var pensjonist. Operasangeren David Olafsson gledet oss med den islandske sangen "Du red i tunet på den hvite hesten" ved festlighetene. Sangen brakte oss begge dyrebare minner fra gården Holar hvor nesten all transport forgikk på den fotsikre islandske hesten gjennom berg og dal. Selv om den islandske naturen har sine særpreg, så minner en god del om den uforglemmelige naturen mot nord i Norge.

Nå i seks år har Ida og jeg ønsket hverandre hver dag en god morgen mens vi legger humøret og vore gjerninger i Skaperens hender. Hver kveld, like før vi sovner, takker vi både hverandre for dagen og sender også vår takk til den Gud som hittil har sørget for at det ennå ikke er blitt noen kamp oss imellem. Det har kanskje vært på grunn av sjalusi at noen andre har søkt å føre oss inn i visse ubehagelige situasjoner, mens vi ikke finner noen skår i gleden i honnørrekteskapet. Dertil er livets aftentimer for dyrebare.

Programoppsett for sommerstenet

24. - 29. Juli 2012

Tirsdag 24/7-12:

Registrering kl 15,00
Middag kl 18,00
Allsang og kveldsmøte kl 19,30
Hilsener: polit. ledelse i Hole
(minnes Utøya for ett år siden)
Bent Nielsen (danske senior-adventister)
Ledelsen for Sundvolden Hotell
Andre spesielt besøkende hilser
Andakt: Pastor Walder Hartman
Kos i Salongen etter åpningsmøtet

Onsdag 25/7-12

Morgenandakt og frokost kl 08,00
Morgenmøte: kl 09,40 :pastor Rolf Andvik
(leder for Østnorsk Distrikt).
Seminar: kl 11,00: Walder Hartmann:
"Jakten på identitet" G. Knights bok.
Lunsj kl 13,00
Fellestur: Sightseeing på Ringerike,
besøke DNU og Kongens Utsikt
Middag kl 18,00
Allsang kl 19,30
Kveldsmøte kl 20,00: pastor Reidar J. Kvinge
(leder for DNU)
Kos i salongen ca kl 21,30

Torsdag 26/7-12:

Morgenandakt og frokost kl 08,00
Morgenmøte kl 09,40: pastor Finn F.Eckhoff
(administrasjons-sekretær i DNU)
Seminar kl 11,00: Pastor Walder Hartmann
"Jakten på identitet" fortsettelse
Lunsj kl 13,00
Norsk Bokforlag kl. 16,30: Philip Philipsen
Middag kl. 18,00
Allsang kl 19,30 og ekstra musikk ved
Per & Monica
Kveldsmøte kl 20,00:
Pastor Jan Paulsen (hovedtaler)
Kos i salongen ca kl 21,30

Fredag 27/7-1

Morgenandakt og frokost kl 08,00
Morgenmøte kl 09,40: pastor Rolf H.Kvinge
Seminar kl 11,00: Pastor Walder Hartman
"Jakten på identitet" fortsettelse
Lunsj kl 13,00
Ettermiddagstur til Hadeland Glassverk
Middag kl 18,00
Allsang kl 19,30
Kveldsmøte kl 20,00: Pastor Jan Paulsen
Kos i salongen ca kl 21,00

Sabbaten 28/7-12

Morgenandakt og frokost kl 08,00
Sabbatsskole kl 10,00: Richard Vagn Jensen
Danske klasser:
Ansvarlig: Pastor Bent Nielsen
Norske klasser:
Ansvarlig: Pastor Rolf H. Kvinge
Gudstjeneste kl 11,15: Pastor Jan Paulsen
Lunsj kl 13,00
Fri ettermiddag til turgåing/slappe av.
Middag kl 18,00
Allsang kl 19,30
Kveldsmøte kl 20,00: Felles program
for Danmark og Norge. Ansvarlige:
pastorene Walder Hartmann og
Rolf H. Kvinge
Kos i Salongen ca kl 21,30

Søndag 29/7-12

Morgenandakt og frokost kl 08,00.
Andakt: Kjell Elvejord pluss hilsener og
info før avreise.

VIKTIG! Alle MÅ være ferdige og ute av
hotellet innen kl 12,00.

Vi skal forsøke å få mulighet til å kjøpe
lunsj kl 13,00 for de som ønsker det.

I Norge blev homofile forhold regnet som illegale indtil 1974. Men derefter tog udviklingen med raske skridt en anden retning. Lesbiske og bøsser beskyttet under kriminel og civil lovgivningen fra loven fra 1981. Tolv år senere i 1993 kunne homoseksuelle par blive registret ved myndighederne og fik derved samme rettigheder som ægtepar. Børn kunne adopteres og var dækket af arvelovene fra 2002. Endelig i 2008 kunne kristne homofile par vies i statskirken på samme måde som heteroseksuelle ægtepar.

Denne hurtige udvikling har skabt en omfattende og ofte hed debat. Spørgsmålene der stilles er i store træk følgende:

* Er en sådan vielseshandling i modstrid bibelske principper?

* Er den i overensstemmelse med luthersk trospraksis?

uomstødeligt. (3 Mos 18: 22; 20: 13). Ordet 'sodomi' har sin oprindelse ved Lots erfaring i Sodoma (1 Mos 19:1-25). I det Gamle Testamente blev forbuddet aktuelt ved de fristelset jøderne mødte i nabolandene Mesopotamien, Ægypten og Kanaan, hvor homoseksuelle ritualer var en del af afgudsdyrkelsen (1 Kong 15: 12; 14: 24). Forbuddene blev derfor sommetider givet sammen med advarsler mod afgudsdyrkelse.

Nye Testamente skriver Paulus direkte imod homoseksualitet i Romerbrevet (1. 23 - 27). Dette er i øvrigt det eneste sted i Bibelen hvor lesbiske forhold også er berørt. I Første Korinterbrev (6. 9-11) og Første Timotheus (1. 8 - 11) har advarslen fået større værdi ved at det syvende bud "Du må ikke bryde et ægteskab" (2 Mos 20: 14) fra Ti Buds loven fortolkes også at indbefatte homoseksuelle forhold. (2).

Skabelsens Tvilling-indstiftelser

Homoseksualitet, Ægteskaber, Kirker og Bibelen

Af Børge Schantz

* Kunne kirkeministeriets betingelser for anerkendelse af frikirker og religiøse samfund også omfatte deres pligt til at vie homoseksuelle?

Frikirkefolk, Muslimer og Jøder følger med interesse - og måske ængstelse - debatten. Flere frikirker - blandt dem Syvende Dags Adventisterne - har stadig det standpunkt at seksuelt samvær kun bør finde sted mellem mand og kvinde som ægtefæller. Homofili debatten er nok den største splittelse i vestlige kirker i dag. De forskellige standpunkter afhænger ikke alene af det bibelske vidnesbyrd, men også af moderne liberale indstillinger influeret af kulturene. (1).

Det bibelske vidnesbyrd.

Grundlaget for dette standpunkt er troen på Bibelens inspiration, hvor man fortolker det Gamle Testamente i lyset af Jesu og apostlenes lære og handlinger. Bibelske love og forskrifter er ment for menneskers ve og vel. Derfor må dette også være standarden i deres anvendelse.

I Bibelen er forbuddet mod homoseksualitet

Apostlen Paulus skriver positivt om ægteskabet som en stor "hemmelighed" der illustrerer forholdet mellem Kristus og kirken (Efeserbrevet 5:32). Det græske ord er 'mysterium' og bruges når et naturligt fænomen der beskriver en åndelig sandhed. Der er tale om to enheder der bliver ét, men dog bevarer deres forskellighed. (3)

Det hævdes af forsvarerne for homofiles kirkevælsignelse og ægteskab at bibelske passager enten er blevet forkert oversat eller at oversættere røber deres egne fordomme. Bibelens godkendelse i Gamle Testamente af slaveri og kvindens andenrangs stilling, er i Nye Testamente blevet ophævet ved budene om næstekærlighed. Den samme udvikling mener man skulle gøres gældende for homoseksuelle. Yndlingsteksten der citeres som forsvar er:

"Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden." (Joh 13: 34-35). Imidlertid, kan der ikke være tvivl om at Bibelen

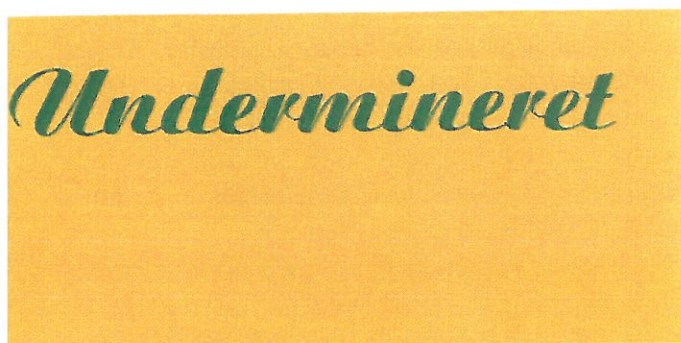
gør det klart at homoseksualitet er i strid med Skaberens hensigt med mennesket, kronen på skaberværket. I det forbudte forhold bliver to ikke ét kød og kan ikke føre slægten videre. (4)

To Forordninger fra Edens Have.

Jesus henviser, i et spørgsmål fra farisæerne om skilsmisse, til Skabelsen og ægteskabets begyndelse med ordene:

"Han sagde: "Har I ikke læst, at Skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: »Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød.« Derfor er de ikke længere to, men ét kød. Hvad Gud altså har sammenføjet, må et menneske ikke adskille." (Matt 19: 4-7).

En af de bedste kommentarer til denne udtalelse er fra Ellen G. White:

Han henviste dem til de velsignede dage i Eden da Gud udtalte, at alt "var såre godt". Der have ægteskabet og sabbatten disse 'tvilling-indstiftelser' deres oprindelse til Guds ære ved at være til gavn for menneskeslægten. Da Skaberen dér lod det hellige par give hinanden hånden som ægtefæller idet han sagde " Derfor forlader en mand sin far og mor og binder sig til sin hustru, og de bliver ét kød" (1 Mos 2: 24), kundgjorde han ægteskabsloven for all Adams børn indtil tidens ende. Det som den evige Fader selv har erklæret for at være godt, var en lov der stilsigtede menneskets højeste velsignelse og udvikling"(5).

Ved Skabelsen indstiftede Gud to betydningsfulde forordninger, Sabbatten og Ægteskabet. Den syvende dag skulle tjene som en ugentlig påmindelse om at vi er skabt i Guds billede. Sabbatshelligholdelse blev en betydningsfuld del af de Ti Bud. Den blev et evigt minde om Skabelsen og dermed også vort forhold Skaberen (2 Mos 20: 8-11; 31: 13-17).

Ægteskabet kommer også fra Edens Have og

Ved skabelsen indstiftede Gud to betydningsfulde forordninger, Sabbatten og Ægteskabet. Træsnitt.

blev indstiftet umiddelbart efter skabelsen af Adam og Eva. 'Mennesket' blev skabt som ét kød 'mand og kvinde' (1. Mos. 1. 27 - 28; 2: 24). Mand og kvinde var forskellige, men supplerer hinanden som ét kød. I denne forening fra Eden fik vi ægteskabet, det fuldkomne mønster for alle samfund i samliv og aktiviteter. Den er også betingelsen for slægternes videre beståen. Det egentlige grundlag for forbud mod homoseksualitet findes i ægteskabs anordningen.

I 'Tvilling-indstiftelserne' er Sabbatten hjørnestenen i menneskets forhold til Gud og ægteskabets fundament for forholdet mennesker imellem.

Guddommelige institutioner underminerede.

Begge forordninger er imidlertid blevet undermineret af Satan. Tidligt i kirkens historie blev Sabbatten, mindet om Skabelsen, erstattet med søndagen, mindet om Jesu opstandelse. Frafaldet fik kirkens velsignelse og hviledagen blev "kristen", men mistede derved sin oprindelige betydning og formål. Denne forandring, en overtræ-

delse af det Fjerde Bud, bragte Adventist pionererne i forreste række med forkyndelsen "Frygt Gud og giv ham ære.... Tilbed ham som har skabt himmel og jord og hav og kilder" (Åb 14: 7).

På samme måde må bibeltroende kristne i dag erfare at handlinger der er fordømte i det Syvende Bud (1 Tim 1: 8 - 11) nu bliver anerkendt af kristne kirker. Homoseksualiteten har gennem historien altid fundet sted, men som regel i det skjulte på grund af den skamfølelse, der var forbundet med den. Nu har kirker anerkendt og "ophøjet" den til en institution der kan velsignes i lighed med ægteskabet mellem kvinde og mand..

Måske skulle Treenglebuds-kabet i dag udvides med en forkyndelse der i ordenes helt bogstavelige betydning fortsætter advarslen om det faldne Babylon "som skænkede op for alle folkeslagene af sin utugts harmes vin".(Åb 14:8).

Rådgivning og Psykolog Hjælp.

Antallet af mænd og kvinder som har homoseksuelle tendenser, hvoraf de fleste ikke er aktive, er større end man regner med. Alle kristne kirker har også både gay og lesbiske medlemmer. De kan have svære indre personlige kampe og det afhjælpes ikke af de fordomme de møder i samfundet. Heller ikke løses det åndelige problem ved at kristne traditioner officielt - ikke alene anerkender - men også velsigner forhold som Skriften forbyder.

Der er stor uenighed blandt forskere om årsagerne til at nogle mennesker bliver homoseksuelle. Generelt er man enige om at den homoseksuelle orientering ikke udelukkende er et personligt valg. Arv, gener, hormoner såvel som miljø spiller alle en stor rolle (5).

Rådgivning og psykologisk hjælp er påkrævet. Skønt homofili ikke kan sammenlignes med alkoholisme, kleptomani eller pædofili må og kan homoseksuelle på samme måde også hjælpes rent psykologisk. Dog er der her også en krævende opgave for de bibeltroende kristne.

Den 'offentlige'og 'kirkelige anerkendelse af homofili vil uden tvivl gøre dagliglivet nemmere for den enkelte gay eller lesbiske person. Men det vil næppe for alle tage bort samvittigheds kvalerne.

Kristne må udvise forståelse.

Homoseksuelle forhold er uden tvivl en stor udfordring til den kristnes næstekærligheds for-

hold. Imidlertid må man acceptere at i Guds øjne har bøsser og lesbiske samme værdi som andre mennesker. Deres homoseksualitet er ikke nogen større synd end andre kategorier af overtrædelser som ikke har Bibelens anerkendelse. Vi må som ærlige kristne indrømme at vi - udover de "almindelige" fristelser som vi alle dagligt kæmper med. Disse fristelser er af divergerende og individuelle alt efter vort personlige psykiske og temperament. Det kan være en særegen tendens til hidsighed, misundelse, uærlighed, grådighed, seksuelle fantasier, bagtalelse, dovenskab, racisme, arrogance og lignende negative inklinationer. Vor personlige kamp på disse moralske områder har behov for de samme bibelske påmindelser, den samme guddommelige tilgivelse, og den samme hjælp fra Helligånden til sejr i lighed med den homofiles behov. Ærligt talt, vi kender alle til det som vi til daglig må kæmpe med. Det må gøre os ydmyge i vor omgang med disse brødre og søstre. Vi har alle behov for Livets Brød. Forskellen er måske blot den, at vi kender vejen til stedet hvor de himmelske velsignelser er at finde. Derfor kan vi lede andre til evangeliets enestående tilbud og sammen nyde de guddommelige gaver.

Det er en kristen pligt at møde homoseksuelle som medborgere med forståelse og respekt og med det kristne budskab. Det må ske uden for-dømmelse eller diskrimination. Vi behøver sammen med dem Evangeliet med tilbud om kraft fra det høje såvel som forsikringen om tilgivelse og sjælens fred ved bøn og studium af Guds Ord. Dette er den bedste og sikre hjælp. Forsikringen om at det virker finder vi hos Paulus. I Første Korinterbrev optegnes nogle af de synder (herunder homofili), der vil hindre mennesker i at "arve Guds rige". Blandt dem til hvem brevet var stilet fandtes der uden tvivl tidligere homoseksuelle. Man kan drage den slutning når man læser følgende passus: " Sådan var nogle af jer engang, men I blev vasket rene, I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds ånd" (1 Kor 6. 11).

Kilder:

1. http://en.wikipedia.org/wiki/Religion_and_homosexuality
2. New Bible Dictionary, Third Edition, Intervarsity Press, Leicester, England. 1997. Article: Homosexuality pp 478 -479.
3. The Wycliffe Bible Commentary, Electronic Database. Copyright 1962 by Moody Press. On Eph 5: 29-32.
4. Flemming Kofod-Svendsen, Kristeligt Dagblad 15. august 2001.
5. E. G. White. 'Med Mesteren på Bjerget' side 68:

TYSKE SOLDATER MED TÅREVÅTE ØYNE

Det var ikke alltid like lett å forkynne Adventbudskapet under krigen. Mange ønsket å høre budskapet, men man måtte holde seg innenfor de grenser okkupasjonsmakten satte. Vi hadde ikke lov til å oppholde oss utendørs etter mørkets frembrudd. Og vi måtte forsikre oss om hva slags mennesker vi hadde i vår nærhet. Det fantes angivere overalt. Når vi gikk ut i tro og ba om Guds beskyttelse fikk vi i ettertid en forståelse av at ved et Guds under gikk det godt.

Et søndagsmøte i 1943 glemmer jeg aldri. Temaet for møtet var: DEN SISTE STORMAKT.

En møteserie hadde vanligvis 20 -23 møter. Juniorene (speiderne) i menigheten hadde ansvar for utsendelse av løpesedler til møtene. Vi ble av predikanten vår, pastor Erling Bjaanes, beordret til å besøke hver eneste postkasse. Det var enkelte distrikter det kunne gå på helsa løs. Særlig var det guttungene som var brutale. De samlet bunker med løpesedler fra postkassene og satte fyr på disse. Andre holdt oss fast og trykket oss så nær

flammene som mulig. Andre tok brennende fyrstikker og trykket mot hendene våre.

Som oftest møtte en tysk soldat til møtene. Han hadde skarpladd gevær. Men denne søndagen kom det to tyske soldater med skarpladde våpen.

Pastor Bjaanes var særlig kjent for å få fram frelsesbudskapet på det enkelte møte. Det som jeg som tiåring fikk se var meget sterkt.

Bjaanes holdt fram tremaet; Den siste stormakt, på en helt guddommelig måte. Ved slutten av talen pekte han på at vi alle hadde muligheten til å gå inn til den salige hvile. Det var her der store skjedde. De tyske soldatene så på hverandre og etter hvert kom tårene fram hos begge. Denne hendelsen har brent seg fast for alltid. Før dette var min 2 år eldre bror Odd utsatt for en nifs opplevelse.

Vi kom inn på et forbudt område. To tyske soldater varslet oss at vi skulle løfte hendene over hodet. Vi ble livende redde og begynte å løpe mot skogen, med dette til følge at jeg ble rammet av et streifskudd i beinet. Vi kastet oss ned i en fordykning i skogen, men vi fant snart ut at vi måtte komme oss videre. Nå hvinte kuleregnet rundt hodene på oss. Men ved et Guds under kom vi oss i sikkerhet. Vi fikk gjemt oss hjemme på gården til våre foreldre på Dverdal.

Gunnar Gundersen

Aktiv Pensjonstid

Organ for Syvendedags Adventistsamfunnets Seniorforening (SDA-SF)

Postadresse i Norge: Akersgata 74, 0180 Oslo

Formann: Kjell Elvejord
Sportsveien 39, 3224 Sandefjord
Telefon: 33 42 30 69
E-post: kjlvej@online.no

Sekretær: Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo.
Telefon: 22 75 57 56
E-post: tor.kari@lisle.no

Kasserer: Richard Vagn Jensen
Glimmerveien 3, 3340 Åmot
Mobil 924 93 322
E-post: richard.vagn.jensen@adventist.no

Redaktør: Øivind Gjertsen
Erling Skjalgsons gt. 20B, 0267 Oslo
Telefon 22 44 13 80
E-post: oivindgjertsen@gmail.com

Gaver sendes til kassererens adresse

Bankgirokonto: 3000 26 41867

Trykk: O. Fredr. Arnesens, Oslo

B
ØKONOMI
ÉCONOMIQUE

NORGE

P.P.

Eventuell retur sendes til:
AKTIV PENSJONSTID
v/Tor Lisle
Nedslagsveien 1, 0687 Oslo
Tlf. 22 75 57 56

Fortjenstorden

til Jan Paulsen

Av Tor Tjeransen

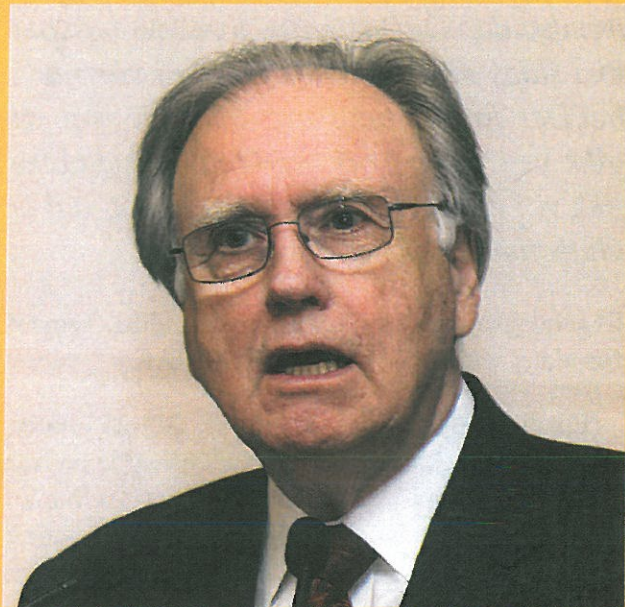
Adventistsamfunnets tidligere verdensleder, pastor Jan Paulsen (77), er utnevnt til Kommandør av Den Kongelige Norske Fortjenstorden. I kunngjøringen fra Det Kongelige Slott heter det: "H. M. Kongen har utnevnt Jan Paulsen til Kommandør for fortjenstfullt virke som er kommet menneskeheten til gode."

- Jeg er fullstendig overrasket og kjenner meg veldig beæret av denne oppmerksomheten fra H. M. Kong Harald, sier Jan Paulsen. - Det varmer hjertet at utnevnelsen kommer med begrunnelsen "fortjenstfullt virke som er kommet menneskeheten til gode", for det er jo nettopp det et liv i kristen tjeneste dreier seg om, legger han til.

Den Kongelige Norske Fortjenstorden ble stiftet av Kong Olav V i 1985 og tildeles norske og utenlandske borgere som lønn for særlig fortjenstfullt virke. Datoen for overrekkelse av ordenstegnet er ennå ikke bestemt.

- Det er en stor ære for Syvendedags Adventistsamfunnet i Norge at Jan Paulsens globale tjeneste anerkjennes på denne måten, sier pastor Reidar J. Kvinge, nasjonal leder for menigheten i Norge.

Pastor Paulsen var Syvendedags Adventistsamfunnets verdensleder fra 1999 til 2010. Han har doktorgrad i teologi fra Tübingen Universitet i Tyskland. Paulsen begynte sin pastorale tjeneste

Dr. Jan Paulsen har blitt utnevnt til Kommandør av Den Kongelige Norske Fortjenstorden.

Foto: ADAMS/Tor Tjeransen.

i Norge i 1953 og har gjort tjeneste som lærer i Ghana og lærer og college rektor i Nigeria. Fra 1976-1980 var han rektor for menighetsseide Newbold College i England, der Adventistsamfunnets viktigste teologiske fakultet i Nord Europa holder til. I tolv år var Paulsen president for Adventistsamfunnets Trans-Europeiske Divisjon med hovedkontor i St. Albans i England. Gjennom hele sin karriere har Paulsen vist spesiell interesse for å fremme høyere utdanning i Afrika. Hans initiativ for å etablere Adventistsamfunnets humanitære respons på Aids epidemien er også betydningsfull.

Syvendedags Adventistsamfunnet har 17 millioner medlemmer globalt og 4.700 medlemmer i Norge. Jan Paulsen bor i utkanten av Washington, D. C. Han er gift med Kari (f. Trykkerud) og sammen har de tre voksne barn.